

cember 1819 blev Reskriptet af 2den December 1741 stadfæstet, og den ovenfor anførte Skrivelse af 19de Februar 1833 viser, at den ved bemeldte Reskript hjemlede Vigningsmaade endnu i sidstnævnte Aar blev anvendt, og det i et endog ikke ringe Omfang, men, saavidt bekendt, skal dette Reskript nu ogsaa være hævet ved en i Aaret 1851 eller 1852 afgiven allerhøjeste Resolution, der imidlertid ikke er optagen i den Udsingske Reskript-Samling.

Naar der nu dernæst spørges, hvilke Forholdsregler der maa tages, for at skaffe Hartkornsbrugerne Rettelse i de Afgifter, de nu erlægge til Amtsrepartitionsfonden, maa der selvfølgelig svares, at Saadant kan stee ad flere Veie, men Udvalget skal tillade sig at henlede Opmærksomheden paa de tvende Veie, der, efter som Sagen stiller sig for os, ere de, hvorom der nærmest kunde være Tale. Vi skjøne nemlig ikke rettere, end at dette hensigtsmæssigt stee enten paa den Maade, at det Bælt, som der efter Gjennemsnittet af en længere Aar-række (10 eller 15 Aar) er i hver Amtsraads-kreds for sig erlagt af Hartkornet til Amtsrepartitionsfonden staaes fast for Kredsen og gaaer over til at blive en uforanderlig paa Kredsen's Hartkorn hvilende Kanon, medens det Bælt, der udover denne Kanon maatte behøves til at dække Fondens Afgifter, bliver efter et sammensat Forhold af Hartkorn og Folkemængde og, for enkelte Amters eller i alt Fald et enkelt Amts Vedkommende, maastee tillige Bygningernes Assurancefum, at fordele paa de enkelte Kommuner for derefter af disses Forstanderskaber at fordeles paa Beboerne efter Formue og Leilighed, eller, naar en Indkomst-skat maatte blive indført, da i Forening med denne, eller saaledes, at det bestemmes, at de Afgifter, der findes opregnede i § 6, fremdeles skulle, som hidrørende fra Foranstaltninger, der nærmest eller for den væsentligste Deel vedkomme Hartkornsbrugernes Interesse, vedblive at hvile paa Hartkornet, medens de, der findes opregnede i §§ 7 og 10, blive, som vedkommende Foranstaltninger, der ligesaa meget træffes i de andre Beboeres, som Hartkornsbrugernes Interesse, at fordele paa de enkelte Sogne i Kredsen og der at ligne som ovenfor anført.

Om denne eller hiin Veie skal vælges, derom har Udvalget imidlertid ikke troet at burde udtale sig og endnu mindre derom at stille et bestemt Forslag, deels fordi vi ikke have de statistiske Data paa rede Haand, der ere nødvendige for at træffe Valget mellem hine Alternativer, deels fordi vi ansee det for rettest, at der gives Amtsraadene Leilighed til at høre sig over Sagen, idet vi navnlig ikke skjøne rettere, end at der ikke er nogen Nødvendighed tilstede for, at Sagen ordnes eens i alle Amtsraads-kredse, men meget mere formene, at der Intet er til Hinder for, at den Lov, som vil være fornøden til Sagens Ordning, affattes saaledes, at der indrømmes Amtsraadene en vis Frihed i saa Henseende, dog under Forudsætning af Ministeriets eller Kongens Sanction. Idet vi i Henhold til, hvad vi saaledes have anført, udtale det som vor fulde Overbeviisning, at der er al Anledning til at sikkre Hartkornet mod en yderligere Forøgelse af de Afgifter, der alt nu deraf udredes til Amtsrepartitionsfonden, indskrænke vi os til at henstille det saaledes reiste Spørgsmaal til Ministeriets nærmere Overveielse.

ad § 10.

Udvalget finder det vel klart, at der ved de Daareanstalter, der nævnes i denne Paragraf, maa være sigtet til de for Nørrejylland og Østifterne oprettede Daareanstalter eller, som de rettere kaldes, Anstalter for helbredelige og uhelbredelige Sindssvage, men da der i flere Amter findes lignende for Amternes Regning opførte Anstalter, anseer Udvalget det rettest, at dette udtrykkelig udtales.

ad § 14.

Der er intetsteds i Lovten udtrykkelig udtalt, at Regnskabsaaret fremdeles skal omfatte Tidsrummet fra den 1ste April til den 31te Mars, og Udvalget vil derfor foreslaae en saadan Tilføjning i denne Paragrafs andet Afsnit, at denne Mangel afhjælpes.

ad § 15.

I Overensstemmelse med, hvad ovenfor ad § 10 er bemærket, bør Udtrykket „Daare-